

[Kofod-Svendsen]

de rigtige steder på kloden. Det at dele noget med andre, der trænger, er netop værdifuldt.

Når det er sagt, må det også erkendes, at midlerne ikke er ubegrænsede. Derfor må vi til stadighed vurdere, hvordan vi bruger dem bedst muligt, og den drøftelse bliver vi aldrig færdig med, ligesom vi heller ikke bliver det med andre politiske områder. Vi skal væk fra, at det ene land ved lovgivning og administrativ praksis skubber problemer over på andre lande. Der er brug for et øget, koordineret samarbejde også EF-landene imellem, men vel at mærke for at man kan yde den bedst mulige indsats over for de mennesker, der har brug for hjælp, ikke for at opbygge en form for mur, hvorved man skubber mennesker i nød over til andre.

Så er der en ting, jeg ofte har tænkt på under flygtningedebatten: Hvorfor betragter man alene flygtninge som et problem? Hvorfor hører vi så få, der taler om flygtninge som en mulighed? Den sidste ærede taler var inde på det og henviste til nogle. Jeg vil henvise til en, som har understreget det meget stærkt, nemlig nu afdøde professor Thorkil Kristensen. Han har skrevet en artikel om flygtningenes mission. Han taler dér om den internationalisering, der sker af verden i dag, og hvordan flygtninge også ud fra en erhvervsmæssig betragtning er en enestående mulighed. De har nogle kulturbaggrunde og en viden, som så sandelig også kan bruges erhvervsmæssigt. Når man fokuserer på den økonomiske side, hvorfor så ikke på mulighederne, men alene problemerne?

Så er familiesammenføringer blevet nævnt. Det er det sidste, jeg vil komme ind på, da min tid er ved at være gået. Jeg vil understrege, at det, der er essensen i familiesammenføringspolitikken, er at sætte familien i centrum på en ægte måde, og den grundlæggende holdning må vi bevare. Den målsætning, at en familie, som på grund af forfølgelse er blevet adskilt, får mulighed for at blive forenet, må vi naturligvis bevare og fortsætte.

Der kan påpeges misbrug af gode ordninger. Det betyder ikke, at de gode ordninger skal ændres, men netop at man skal sætte ind over for misbrugerne. I de videre forhandlinger er vores udgangspunkt at bevare gode og rigtige ordninger, men er der nogen, der misbruger dem, bliver det til skade for de mange, der bruger dem.

Vi vil meget gerne se på børneægteskaber, som vi synes er en urimelighed. Sådan nogle ting vil vi gerne gå ind i en drøftelse af, men vi vil gøre det ud fra de principper, som ligger bag 1983-loven, og som vi ønsker at bevare. Sker der misbrug, sætter vi ind over for dem, men vi vil ikke være med til at ændre den grundlæggende holdning, som ligger bag 1983-loven. Den bygger nemlig på ægte medmenneskelighed.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Det var hr. Arne Melchiors indlæg, der fik mig på talerstolen. Jeg skal ikke påkalde mig nogen højere magter for så vidt angår hr. Arne Melchiors indlæg, men jeg må sige: Man skal ikke kaste med sten, når man selv bor i et glas-hus. Jeg står her med en artikel skrevet af forhenværende medlem af Folketinget, nu folketingskandidat for CD, hr. Herluf Rasmussen, og han skriver, at han for sit eget vedkommende må erkende, at han hidtil har holdt en lav profil, men også er kommet til den erkendelse, at skal vi få held i vore bestræbelser for at undgå fremmedgørelse af vort land, må vi ud af busken og bekende kulør.

CD'eren skriver videre i samme artikel, at som konsekvens af, at han nu vil deltage i den offentlige debat, har han også påtaget sig at være kontaktperson for Den Danske Forening i sit område, hvor han i øvrigt er kommunalbestyrelsesmedlem og folketingskandidat for CD. Det er oplysning om et alvorligt problem, han ønsker lagt på bordet. Det er for sent, når danskeren ikke er herre i eget hus.

Jeg overrækker det til formanden, således at formanden kan se det. Det er fra bladet Danskeren af 1. februar 1990.

Jeg synes, hr. Arne Melchior, at inden man fortæller den slags tåreperserhistorier fra talerstolen, skulle man få fejtet for egen dør, for det viser sig, at selv blandt CD's folketingskandidater og forhenværende folketingsmedlemmer er der slet ikke enighed om den linje, som hr. Arne Melchior kører frem med. Jeg forstår godt, at hr. Arne Melchior som person kører den linje, det er et afstamningsspørgsmål, men hvad angår de andre, må jeg nok mere hælde til det, der kommer fra hr. Herluf Rasmussen; det er mere reelt og mere CD-agtigt.